

פרשת פינחס התשפ"ה

ari.kahn@biu.ac.il

הרב ארי דוד קאהן

1. במדבר פרק כה פסוק י - טו (פרשת פינחס)

(י) וינדבר ה' אל-משה לאמר: (יא) **פינחס בן-אלעזר בן-אהרן הכהן השניב את-חמתי מעל בנִי-ישראל בקנאו את-קנאתי בתוכם ולא-כליתי את-בְּנִי-ישראל בקנאתי:** (יב) לכן אמר הנני נתן לו את-בריתי שלום: (יג) והיתה לו ולזרעו אחריו ברית כהנת עולם תחת אשר קנא לאלהיו וכפר על-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: (יד) ושם איש ישראל המכה אשר הכה את-המדבנית זמרי בן-סלוא נשיא בית-אב לשמעוני: (טו) **ושם האשה המכה המדבנית כזבי בת-צור ראש אמות בית-אב במדגן הוא:**

2. במדבר פרק כו (פרשת פינחס)

(א) ויהי אחרי המגפה פ ויאמר ה' אל-משה ואֵל אֶלְעָזָר בן-אהרן הכהן לאמר: (ב) **שאו את-ראשו כלי-עצת בני-ישראל מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה לְבֵית אֲבֹתָם כְּלִי-צֶאֱצָא צִבָּא בְּיִשְׂרָאֵל:** (ג) וינדבר משה ואֶלְעָזָר הכהן אתם בערבית מואב על-יֶרְדֵּן ורחו לאמר: (ד) מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה כָּאִשֶּׁר צִוָּה ה' את-משה ובני ישראל היצאים מארץ מצרים: (ה) ראובן בכור ישראל בני ראובן חנוך משפחת החננלי לפלוא משפחת הפלזאי... (נא) אלה פקודי בני ישראל שש-מאות אֶלֶף וְאַלְפֵי שִׁבְעֵה מֵאוֹת וּשְׁלֹשִׁים: פ (נב) וינדבר ה' אל-משה לאמר: (נג) **לֹאֵלֶּה תַחֲלַק הָאָרֶץ בְּנַחֲלָה בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת:** (נד) **לְרֹב תְּרַבֶּה נַחֲלָתוֹ וְלִמְעֻט תִּמְעֻט נַחֲלָתוֹ** איש לפי פקדיו יתן נחלתו: (נה) אֶד-בְּגוֹרָל יַחֲלַק אֶת-הָאָרֶץ לְשִׁמּוֹת מִטּוֹת-אֲבֹתָם וְנַחֲלָה: (נו) על-פי הגורל תחלק נחלתו בין רב למעט: ס... (סג) **אלה פקודי משה ואֶלְעָזָר הכהן אשר פקדו את-בני ישראל בערבית מואב על יֶרְדֵּן ורחו:** (סד) **ובאלה לא-היה איש מפקודי משה ואהרן הכהן אשר פקדו את-בני ישראל במדבר סיני:** (סה) כִּי-אָמַר ה' לָהֶם מוֹת וְנָמֹתוּ בַּמִּדְבָּר וְלֹא-נֹתֵר מֵהֶם אִישׁ בִּי אִם-כָּלֵב בֶּן-יִפְסָה וַיְהוֹשֻׁעַ בֶּן-נוּן: ס

3. במדבר פרק כז (פרשת פינחס)

(א) ותקרבנה בנות צלפחד בן-חפר בן-גלעד בן-מכיר בן-מנשה למשפחת מנשה בן-יוסף ואלה שמות בנותיו מחלה נעה וחגלה ומלכה ותרצה: (ב) וּתַעֲמִידֶנָּה לִפְנֵי מֹשֶׁה וּלְפְנֵי אֶלְעָזָר הכהן ולפני הנשיאים וכל-העדה פתח אהל-מועד לאמר: (ג) אבינו מת במדבר והוא לא-היה בתוך העדה הנועדים עליה בעדת-קרח כִּי-בִחַטָּא מֵת וּבָנִים לֹא-הָיוּ לוֹ: (ד) לָמָּה יִגְרַע שֵׁם-אֲבִינוֹ מִתּוֹךְ מִשְׁפַּחְתּוֹ כִּי אֵין לוֹ בֶּן תִּנְהַלְנוּ אִתּוֹ בְּתוֹךְ אֲחֵי אֲבִינוֹ: (ה) ויקרב משה את-משפטן לפני ה': פ (ו) ויאמר ה' אל-משה לאמר: (ז) **פֶּן בְּנוֹת צִלְפָּחַד דְּבָרְתִי נָתַן תָּתֵן לָהֶם אֲחֻזַּת נַחֲלָה בְּתוֹךְ אֲחֵי אֲבִיהֶם וְהָעִבְרֶת אֶת-נַחֲלַת אֲבִיהֶן לָהֶן:** (ח) ואל-בני ישראל תדבר לאמר איש כִּי-יָמוּת וּבֶן אֵין לוֹ וְהָעִבְרֶתָם אֶת-נַחֲלָתוֹ לְבָתּוֹ: (ט) ואם-אין לוֹ בֶּת וְנָתַתָּם אֶת-נַחֲלָתוֹ לְאֲחָיו: (י) ואם-אין לוֹ אֲחִים וְנָתַתָּם אֶת-נַחֲלָתוֹ לְאֲחֵי אָבִיו: (יא) ואם-אין אֲחִים לְאָבִיו וְנָתַתָּם אֶת-נַחֲלָתוֹ לְשֹׂארוֹ הַקָּרִיב אֵלָיו מִמִּשְׁפַּחְתּוֹ וְיָרַשׁ אֹתָהּ וְהָיְתָה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְחֶקֶת מִשְׁפָּט כָּאֲשֶׁר צִוָּה ה' את-משה: פ (יב) ויאמר ה' אל-משה **עֲלֵה אֵלַי הָעֶבְרִים הַזֶּה וְרֹאֵה אֶת-הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַתִּי לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל:** (יג) וּרְאִיתָהּ אָתָּה וְנֹאסַפְתָּ אֵלַי עֲמִידָה גַּם-אָתָּה כָּאֲשֶׁר נֹאסַף אֶהְרֹן אֲחִיד: (יד) **כָּאֲשֶׁר מְרִיתָם פִּי בַּמִּדְבָּר-צֹן בְּמִרְיַבַת הָעֵדָה לְהַקְדִּישֵׁנִי בַּמַּיִם לְעִינֵיהֶם הֵם מִי-מְרִיבַת קִדְשׁ מִדְּבַר-צֹן:** ס (טו) וינדבר משה אל-ה' לאמר: (טז) **יִפְקֹד ה' אֱלֹהֵי הָרוּחַת לְכָל-בָּשָׂר אִישׁ עַל-הָעֵדָה:** (יז) אֲשֶׁר-יֵצֵא לִפְנֵיהֶם וְאֲשֶׁר יָבֹא לִפְנֵיהֶם וְאֲשֶׁר יוֹצִיאֵם וְאֲשֶׁר יְבִיאֵם וְלֹא תִהְיֶה עֵדָת ה' כִּצָּאֹן אֲשֶׁר אִיוֹ-לָהֶם רָעָה: (יח) ויאמר ה' אל-משה **קח-לךָ אֶת-יְהוֹשֻׁעַ בֶּן-נוּן אִישׁ אֲשֶׁר-רָוַח בּוֹ וְסִמַּכְתָּ אֶת-יָדְךָ עָלָיו:** (יט) וְהָעֵמֶדֶת אֹתוֹ לִפְנֵי אֶלְעָזָר הכהן ולפני כל-העדה וצויתָה אֹתוֹ לְעִינֵיהֶם: (כ) וְנָתַתָּה מִהוֹדֶךָ עָלָיו לְמַעַן יִשְׁמְעוּ כָל-עֵדָת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: (כא) וּלְפְנֵי אֶלְעָזָר הכהן יַעֲמִיד וְשָׂאֵל לוֹ בַּמִּשְׁפָּט הָאוֹרִים לִפְנֵי ה' עַל-פִּיו יֵצֵאוּ וְעַל-פִּיו יָבֹאוּ הוּא וְכָל-בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל אֹתוֹ וְכָל-הָעֵדָה: (כב) וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה כָּאֲשֶׁר צִוָּה ה' אֹתוֹ וַיִּקַּח אֶת-יְהוֹשֻׁעַ וַיַּעֲמֵדְהוּ לִפְנֵי אֶלְעָזָר הכהן ולפני כל-העדה: (כג) וַיִּסְמְךָ אֶת-יָדְךָ עָלָיו וַיִּצְוֶהוּ כָּאֲשֶׁר דִּבֶּר ה' בְּיַד-מֹשֶׁה: פ

4. במדבר פרק כח פסוק א - ח (פרשת פינחס)

(א) וינדבר ה' אל-משה לאמר: (ב) צו את-בני ישראל ואמרת אליהם את-קרבני לחמי לאשירים גיחחתי תשמרו להקריב לי במועדו: (ג) ואמרת להם זה האשה אשר תקריבו לה כבשים בני-שנה תמימים שנים ליום עלה תמיד: (ד) את-הקבש אחד תעשה בבקר ואת הקבש השני תעשה בין הערבים: (ה) ועשירית האיפה סלת למנחה בלולה בשמן כתית רביעת

ההין: (ו) עלת תמיד העשיה בנהר סיני לרים ניהם אשה לה: (ז) ונסכו רביעת הלין לפכש האחד בקדש הסוף גסוף שגר לה: (ח) ואת הפכש השני תעשה בין הערבים פמנחת הפקר ונסכו תעשה אשה רים ניהם לה:

5. רמב"ן במדבר פרק כח פסוק ב (פרשת פינחס)

וטעם צו את בני ישראל ואמרת אליהם את קרבני לחמי - כי אחרי שאמר לאלה תחלק הארץ, צוה להשלים תורת הקרבנות שיעשו כן בארץ. כי במדבר לא הקריבו המוספים כמו שהזכרתי בסדר אמור אל הכהנים (ויקרא כג ב), וכן לא נתחייבו בנסכים במדבר כמו שפירשתי בסדר שלח לך (לעיל טו ב), ועכשיו חייב באי הארץ לעשות שם הכל, התמידין והמוספין ומנחתם ונסכיהם. ואף על פי שלא פירש כאן "כי תבאו אל הארץ", כבר הזכירו בפרשת הנסכים (שם), ורמז אליו בפרשה הראשונה במועדות (ויקרא כג י). והחל כאן מן התמיד, ואף על פי שנזכר בפרשת ואתה תצוה (שמות כט לח) החזירו להיות הכל סדור בפרשה אחת. ורש"י כתב, היא היתה אזהרה לימי המלואים וכאן צוה לדורות. ואינו נכון, כי שם אמר "עולת תמיד לדורותיכם":

6. רבינו בחיי במדבר פרק כח פסוק ב (פרשת פינחס)

את קרבני לחמי לאשי. נסמכה פרשת קרבנות לכאן לפי שכבר נצטוו משה שיזהיר את ישראל על הקרבנות שהם חייבין לעשות, ועכשו כשראה שלא יכנס עמהם לארץ הודיעם ענין הקרבנות, והתחיל בקרבן עולת התמיד אף על פי שכבר הזכירו בסדר ואתה תצוה (שמות כט, לח) ושם היתה אזהרה לימי המלואים.

7. אור החיים במדבר פרק כח פסוק ב (פרשת פינחס)

צו את בני ישראל וגו'. צריך לדעת למה סידר פרשת הקרבנות במקום זה אחר מינוי יהושע ולא במקום שצוה על הקרבנות בפרשת אמור, שהרי מצוה זו מוכרח אתה לומר שנהגה משהוקם המשכן ויהושע נסמך בשנת הארבעים, ואולי שבא לומר שאם ירצה יהושע להקריב תמידין ומוספין משלו שאינו רשאי הגם שדין ציבור יש לו כדמוכה מכמה מקומות, לזה סדר מצוה זו אחר מינוי יהושע וצוה בה שתהיה משל ציבור כאומרו צו את בני ישראל וגו' לומר שאין התמידים באים אלא משל ציבור, ולזה כפל לומר ואמרת אליהם לעיכוב, ודקדק גם כן באומרו אליהם ולא אמר להם, לפי מה שפירשתי בפרשת וירא אליו כי ירצה מיעוט זולתו כמו כן במה שלפנינו העיר אותנו שכוונתו למעט, שוב ראיתי לרז"ל (ילקוט) שאמרו וזה לשונם לפי שהיו ישראל אומרים לשעבר היו המסעות נוהגים והתמידין נוהגים פסקו המסעות פסקו התמידין אמר הקדוש ברוך הוא למשה אמור להם שיהיו נוהגין תמידין עד כאן לשונם, וע' פנים לתורה:

8. רש"י הירש במדבר פרק כח פסוק א (פרשת פינחס)

בפרק הקודם נענה ה' לבקשת משה שעדת ה' לא תישאר בלא מנהיג אחרי מותו הקרוב של משה. אותו מנהיג יעבור לפני העם ויהיה לו למופת בחייו הפרטיים והציבוריים, ובהשפעתו יכוון את חיי היחיד והציבור של העם ויקיים אותם במסלול שנקבע על פי ה'. אולם היה צורך לדאוג לכך שייעוד זה של העם ושל מנהיגיו לא יסור מליבם לעולם, אלא יזכרו תמיד את תפקידו הנצחי של ישראל ואת יחסיו אל ה' על פי ייחוד גורלו וחובתו. ולשם כך נצטוו כן על קרבנות הציבור התמידים והמוספים. הללו יבטאו את היחסים האלה ואת הכוונות המתאימות להם בשפה רבת המשמעות של מעשי הקרבנות, ובאמצעות המעשים האלה יביאו אותם לתודעת האומה. נמצא שקרבנות אלה הם השלמה למינויו של יהושע, שהרי אף הם דואגים להמשך הקיום של מפעל ה' שהוחל בו על ידי משה. לפיכך פרשת הקרבנות היא המשך לפרשת מינוי יהושע. אפשר לומר: מפעלו של ה' היה עד כה מופקד בידי משה; לפני מותו הוא מסרו לידי יהושע ולידי קרבנות הציבור. פרשת קרבנות הציבור מסיימת את עיקר מתן המצוות (ראה פי' להלן ל, ב). כבר הערנו לויקרא כג, א שפרשה זו כתובה רק ב"ספר המסע במדבר", ורק בסוף הספר; שכן רק ארבעים שנות הנסיונות של המדבר נתנו לנו תודעה עצמית לאומית. רק בעקבות הנסיונות האלה אנחנו חשים בצורך שיזכירו לנו תמיד את יחסיו אל ה' ואת הכוונות שיחסיים אלה דורשים מאתנו.

9. מלבי"ם במדבר פרק כח פסוק א (פרשת פינחס)

ב) כד צו את בני ישראל, חז"ל פי' ענין סמיכות פ' התמיד להנאמר למעלה מפני שהתמיד היה בא לבטל עבודת השמש, שהיו משתחוים ועובדים את השמש פעמים ביום, בזרות השמש ובין הערבים בעת השקיעה, עבודת הבקר היה פונה למזרח ועבודת בין הערבים היה פונה למערב, וצוה ה' להקריב לפניו שני התמידים ותהיה שחיטת תמיד של שחר על קרן צפונית מערבית ושל בין הערבים על קרן צפונית מזרחית הפך עבודת השמש. וידוע מ"ש חז"ל שאם היה משה נכנס לארץ היה מבטל יצרא דע"ז ולא היה צריך לעבודת התמיד, וכיון שבקש שיפקוד ה' איש על העדה ונתמנה יהושע שהיה ענינו להנהיג ענינים במלחמות ובצרכיהם ולא היה בכחו לבטל יצרא דע"ז

אמר שיפקוד את בניו שלא ימירו את כבודו באלהי הנכר, ולצורך זה צוה פרשת התמיד, ועז"א וכן הוא אומר כי אביאנו אל האדמה וגו' ופנה אל אלהים אחרים, שאמר שם, הנך שוכב עם אבותיך וקם העם הזה וזנה אחרי אלהי נכר הארץ כי אם היה משה חי לא היה בא לידי כך. ומ"ש שצו הוא מיד ולדורות התבאר בריש פ' צו ובפ' נשא:

10. במדבר פרק כה פסוק ד - ט (פרשת בלק)

(ד) ויאמר ה' אל-משה קח את-כלי ראשי העם והזקק אותם לה' נגד השמש וישוב תרון אפה' מישראל: (ה) ויאמר משה אל-שפטי ישראל הרגו איש אנשיו הנצמדים לבצל פעור: (ו) והנה איש מבני ישראל בא ויקרב אל-אחיל את-המדינות לעיני משה ולעיני כל-עדת בני-ישראל והמה כלים פתח אהל מועד: (ז) וירא פינחס בן-אלעזר בן-אהרן הכהן ויקם מתוך העדה ויקח רמח בידו: (ח) ויבא אחר איש-ישראל אל-הקפה וידקר את-שניהם את איש ישראל ואת-האשה אל-קבתה ותעצר המגפה מעל בני ישראל: (ט) ויהיו המתים במגפה ארבעה ועשרים אלה: פ

במדבר פרק יז פסוק ט - טו (פרשת קרח)

(ט) וידבר ה' אל-משה לאמר: (י) הרמו מתוך העדה הזאת ואכלה אתם כרגע ויפלו על-פניהם: (יא) ויאמר משה אל-אהרן קח את-המחטה ותן עליה אש מעל המזבח ושים קטרת והולך מהרה אל-העדה וכפר עליהם כייצא הקצף מלפני ה' התל הגגף: (יב) ויקח אהרן כאשרו דבר משה וירץ אל-תוף הקהל והנה התל הגגף בעם ויתל את-הקטרת וכפר עליהם: (יג) ויעמד בין-המתים ובין החיים ותעצר המגפה: (יד) ויהיו המתים במגפה ארבעה עשר אלה וישבע מאות מלבד המתים על-דבר-קרח: (טו) וישוב אהרן אל-משה אל-פתח אהל מועד והמגפה נעצרה: פ

11. במדבר פרק כא פסוק ה - ט (פרשת חקת)

(ה) וידבר העם באלהים ובמשה למה העלינונו ממצרים למות במדבר כי אין לחם ואין מים ונפשנו קצה בלחם הקלל: (ו) וישלח ה' בעם את הנחשים השרפים וינשכו את-העם וימת עם-רב מישראל: (ז) ויבא העם אל-משה ויאמרו חטאנו כידברנו בה' ובך התפלל אל-ה' ונסר מעלינו את-הנחש ויתפלל משה בעד העם: (ח) ויאמר ה' אל-משה עשה לה' שרף ושים אתו על-גס והיה כל-הנשוף וראה אתו וחי: (ט) ויעש משה נחש נחשת וישמהו על-הגס והיה אם-נשף הנחש את-איש והביט אל-נחש הנחשת וחי:

12. במדבר פרק יד (פרשת שלח)

(ה) ויפל משה ואהרן על-פניהם לפני כל-קהל עדת בני ישראל: (ו) ויהושע בן-נון וכלב בן-יפנה מן-התרים את-הארץ קרעו בגדיהם: (ז) ויאמרו אל-כל-עדת בני-ישראל לאמר הארץ אשר עברנו בה לתור אתה טובה הארץ מאד מאד: (ח) אם-תפץ בנו ה' והביא אתנו אל-הארץ הזאת ונתנה לנו ארץ אשר-היא זבת חלב ודבש: (ט) אך בה' אל-תמרדו ואתם אל-תיראו את-עם הארץ כי לחמנו הם סר צלם מעליהם וה' אתנו אל-תיראם: (י) ויאמרו כל-העדה לרגום אתם באבנים ובכוד ה' נראה באהל מועד אל-כל-בני ישראל: (יא) ויאמר ה' אל-משה עד-אנה ונאצני העם הזה ועד-אנה לא-יאמינו בי בכל-האות אשר עשיתי בקרבן: (יב) אכנו בדבר ואורשנו ואעשה אתה לגוי גדול ועצום ממנו: (יג) ויאמר משה אל-ה' ושמעו מצרים כחכך את-העם הזה מקרבן: (יד) ואמרו אל-יושב הארץ הזאת שמעו כייצא אתה ה' בקרב העם הזה אשר-עין בעין נראה אתה ה' וענגה עמד עליהם ובעמד ענן אתה הלך לפניהם יומם ובעמוד אש לילה: (טו) והמתה את-העם הזה כאיש אחד ואמר הגוים אשר-שמעו את-שמעך לאמר: (טז) מבלתי יכלת ה' להביא את-העם הזה אל-הארץ אשר-נשבע להם וישחטם במדבר: (יז) ועתה יגדל-נא פת אדני כאשר דברת לאמר: (יח) ה' ארף אפלים ורבת-חסד נשא עון ופשע ונקמה לא ינקמה פלד עון אבות על-בנים על-שלישים ועל-רבעים: (יט) סלח-נא לעון העם הזה כגדל חסדך וכאשר נשאתה לעם הזה ממצרים ועד-הנה: (כ) ויאמר ה' סלחתי כדברך: ... (לז) וימתו האנשים מוצאי דבת-הארץ רעה במגפה לפני ה': (לח) ויהושע בן-נון וכלב בן-יפנה חיו מן-האנשים שהם ההלכים לתור את-הארץ:

13. במדבר פרק יא (פרשת בהעלותך)

(א) והיה העם כמתאננים רע באוני ה' וישמע ה' ויחר אפו ותבער-בם אש ה' ותאכל בקצה המחנה: (ב) ויצעק העם אל-משה ויתפלל משה אל-ה' ותשקע האש: (ג) ויקרא שם-המקום ההוא תבערה כייבערה בם אש ה': (ד) והאספסוף אשר בקרבן התאוו מאנה וישובו ויכפו גם בני ישראל ויאמרו מי יאכלנו בשר: ... (לג) הבשר עודנו בין שניהם טרם יפגת ואף ה' חרה בכם ויך ה' בעם מכה רבה מאד:

14. שמות פרק לב (פרשת כי תשא)

(כו) וַיַּעֲמֵד מֹשֶׁה בְּשַׁעַר הַמִּחְנֶה וַיֹּאמֶר מִי לָהּ אֵלֵי וַיֹּאסְפוּ אֵלָיו כָּל־בְּנֵי לֵוִי: (כז) וַיֹּאמֶר לָהֶם כֹּה־אָמַר ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עֲשִׂימוּ אִישׁ־חֶרֶבוֹ עַל־יָרְכוֹ עֲבְרוּ וְשׁוּבוּ מִשַּׁעַר לְשַׁעַר בַּמִּחְנֶה וְהָרְגוּ אִישׁ־אֶת־אֶחָיו וְאִישׁ אֶת־רֵעֵהוּ וְאִישׁ אֶת־קָרְבוֹ: (כח) וַיַּעֲשׂוּ בְנֵי־לֵוִי כַדְבָּר מֹשֶׁה וַיָּפֹל מִן־הָעָם בַּיּוֹם הַהוּא כִּשְׁלֹשָׁת אֲלָפֵי אִישׁ: (כט) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה מָלְאוּ יְדֵכֶם הַיּוֹם לָהּ כִּי אִישׁ בָּכְנוּ וּבָאֲחָיו וְלָתַת עֲלֵיכֶם הַיּוֹם בְּרָכָה:...(לה) וַיִּזְנֶף ה' אֶת־הָעָם עַל אֲשֶׁר עָשׂוּ אֶת־הָעֵגֹל אֲשֶׁר עָשָׂה אַהֲרֹן: ס

15. רש"י שמות פרק לב פסוק לה (פרשת כי תשא)

ויגף ה' את העם - מיתה בידי שמים, לעדים בלא התראה:

16. אבן עזרא הפירוש הארוך שמות פרק לב פסוק לה (פרשת כי תשא)

ויגוף אולי לא היתה המגפה בשנה הראשונה, רק ספר הכתוב מה שהיה אחרי נסעם מהר סיני:

17. בכור שור שמות פרק לב פסוק לה (פרשת כי תשא)

ויגוף ה' את העם: שמתו על פי הדבר מהם שלשת אלפים על שעשו את העגל אשר עשה אהרון: כלומר: אהרון חשב להציל אתכם מן ההריגה, שלא רצה שיעשו ראש שלא תרבה קטטה ומלחמה ביניהם, ועתה נהרגו על מה שעשה.

18. רמב"ן שמות פרק לב פסוק לה (פרשת כי תשא)

וַיִּזְנֶף ה' אֶת הָעָם - לא ספר הכתוב כמה היו המתים במגפה, כאשר ספר הנהרגים ביד בני לוי, וכאשר פירש במגפה של דבר קרח (במדבר יז יד), ושל בעל פעור (שם כה ט). אולי לא מתו במגפה אחת, אבל נגפם ה' למוות בלא עתם, כענין שכתוב כי אם ה' יגפנו או יומו יבא (ש"א כו י). ואולי לא חשש למנותם, כי כן לא מנה המתים בתבערה (במדבר יא א) ובקברות התאוה, שנאמר (שם יא לג) ויך ה' בעם מכה רבה מאד. אבל הנופלים על יד בני לוי פרט לכבודם, לומר שהרגו רבים בעם ולא פחדו מהם כי על ה' בטחו:...והמגפה הזאת היתה אחרי שהרג משה העובדים והתפלל עליהם, ואמר ואם אין מחני נא, כי בעבור שהיה מוסר נפשו עליהם רחם עליהם הקדוש ברוך הוא, ואמר לו להעלותם אל הארץ ושילח עמהם מלאך, ורצה לנכות להם מן העון הגדול כדי שיהיו ראויים לזה, ושלח המגפה הזאת בהם, או שגזר עליהם כן והחל הנגף:

19. רבינו מיוחס שמות פרק לב פסוק לה (פרשת כי תשא)

(לה) וַיִּזְנֶף. כמו וינגף שעקרו נגף.

20. במדבר פרק כה (פרשת פינחס)

(י) וַיִּדְבֹּר ה' אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: (יא) פִּינְחָס בֶּן־אֱלֵעָזָר בֶּן־אֶהֲרֹן הַכֹּהֵן הַשֵּׂיב אֶת־חֲמַתִּי מֵעַל בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּקִנְיָאֻם אֶת־קִנְיָאֻתִי בְּתוֹכָם וְלֹא־כְלִיתִי אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּקִנְיָאֻתִי: (יב) לָכֵן אֶמַּר הַנָּגִי נָתַן לִּי אֶת־בְּרִיתִי שְׁלוֹם: (יג) וְהָיְתָה לִּי וּלְזֶרְעִי אֶתְרִיו בְּרִית כְּהֵנָּה עוֹלָם תַּחַת אֲשֶׁר קִנְאָה לְאֱלֹהֵיו וַיִּכַּפֵּר עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: